

KLIMATY

ŚW. ANNY

Nr 683/ 3 kwietnia 2022 ISSN 2080-0010
V Niedziela Wielkiego Postu

LITURGIA SŁOWA

PIERWSZE CZYTANIE

Iz 43, 16-21

Czytanie z Księgi proroka Izajasza: Tak mówi Pan, który otworzył drogę przez morze i ścieżkę przez potężne wody; który wyprowadził wozy i konie, także i potężne wojsko; upadli, już nie powstaną, zgaśli, jak knotek zostali zdmuchnięci. «Nie wspominajcie wydarzeń minionych, nie roztrząsajcie w myśli dawnych rzeczy. Oto Ja dokonuję rzeczy nowej; pojawia się właśnie. Czyż jej nie poznajecie? Otworzę też drogę na pustyni, ścieżyny na pustkowiu. Sławić Mnie będą zwierzęta polne, szakale i strusie, gdyż na pustyni dostarczę wody i rzek na pustkowiu, aby napoić mój lud wybrany. Lud ten, który sobie utworzyłem, opowiadać będzie moją chwałę».

Oto słowo Boże

PSALM RESPONSORYJNY

Ps 126 (125), 1b-2b. 2c-3. 4-5. 6

Pan Bóg uczynił wielkie rzeczy dla nas

Gdy Pan odmienił los Syjonu, *
wydawało się nam, że śnimy.
Usta nasze były pełne śmiechu, *
a język śpiewał z radości.

Mówiono wtedy między narodami: *
«Wielkie rzeczy im Pan uczynił».
Pan uczynił nam wielkie rzeczy *
i radość nas ogarnęła.

Odmień znowu nasz los, o Panie, *
jak odmieniasz strumienie na Południu.
Ci, którzy we łzach sieją, *
żąć będą w radości.

Idą i płaczą, *
niosąc ziarno na zasiew,
lecz powrócą z radością, *
niosąc swoje snopy.

DRUGIE CZYTANIE

Flp 3, 8-14

Czytanie z Listu Świętego Pawła Apostoła do Filipian: Bracia: Wszystko uznaję za stratę ze względu na najwyższą wartość poznania Chrystusa Jezusa, mojego Pana. Dla Niego wyzułem się ze wszystkiego i uznaję to za śmieci, bylebym pozyskał Chrystusa i znalazł się w Nim – nie mając mojej sprawiedliwości, pochodzącej z Prawa, lecz Bożą sprawiedli-

ość, otrzymaną dzięki wierze w Chrystusa, sprawiedliwość pochodzącą od Boga, opartą na wierze – przez poznanie Go: zarówno mocy Jego zmartwychwstania, jak i udziału w Jego cierpieniach – w nadziei, że upodabniając się do Jego śmierci, dojdę jakoś do pełnego powstania z martwych. Nie mówię, że już to osiągnąłem i już się stałem doskonały, lecz pędzę, abym też to zdobył, bo i sam zostałem zdobyty przez Chrystusa Jezusa. Bracia, ja nie sądzę o sobie samym, że już zdobyłem, ale to jedno czynię: zapominając o tym, co za mną, a wytyżając siły ku temu, co przede mną, pędzę ku wyznaczonej mecie, ku nagrodzie, do jakiej Bóg wzywa w górę, w Chrystusie Jezusie.

Oto słowo Boże

AKLAMACJA

Jl 2, 13bc

Nawróćcie się do Boga waszego, On bowiem jest łaskawy i miłosierny.

EWANGELIA

J 8, 1-11

Słowa Ewangelii według Świętego Jana: Jezus udał się na Górę Oliwną, ale o brzasku zjawił się znów w świątyni. Cały lud schodził się do Niego, a On, usiadłszy, nauczał ich. Wówczas uczeni w Piśmie i faryzeusze przyprowadzili do Niego kobietę, którą dopiero co pochwycono na cudzołóstwie, a postawiwszy ją pośrodku, powiedzieli do Niego: «Nauczycielu, tę kobietę dopiero co pochwycono na cudzołóstwie. W Prawie Mojżesz nakazał nam takie kamienować. A Ty co powiesz?» Mówili to, wystawiając Go na próbę, aby mieli o co Go oskarżyć. Lecz Jezus, schyliwszy się, pisł palcem po ziemi. A kiedy w dalszym ciągu Go pytali, podniósł się i rzekł do nich: «Kto z was jest bez grzechu, niech pierwszy rzuci w nią kamieniem». I powtórnie schyliwszy się, pisł na ziemi. Kiedy to usłyszeli, jeden po drugim zaczęli odchodzić, poczynając od starszych, aż do ostatnich. Pozostał tylko Jezus i kobieta stojąca na środku. Wówczas Jezus, podniósłszy się, rzekł do niej: «Kobieto, gdzież oni są? Nikt cię nie potępił?» A ona odrzekła: «Nikt, Panie!» Rzekł do niej Jezus: «I Ja ciebie nie potępiam. Idź i odtąd już nie grzesz».

Oto słowo Pańskie

W Klimatach:

Zastłonięty krzyż – symbol żalu i pokuty grzesznika. 2

Nabożeństwo Pierwszych śród miesiąca do Przczystego Serca św. Józefa 3

Wiara i rozum – Fragmenty Encykliki JP II. 3

Przeznacz 1% podatku na parafialną „Fundację Ecclesia Villanovensis” 4

Modlitwa różańcowa w intencji pokoju na świecie i nawrócenia Rosji. . 4

KOMENTARZ

Wsluchając się w opis sceny z dzisiejszej Ewangelii, stańmy pośród rozkrzyżowanego tłumu, pełnego nienawiści, prowadzącego kobietę pochwyconą na cudzołóstwie. Pójdźmy wszyscy razem do Jezusa. Pójdźmy do Niego niosąc to wszystko do czego nie chcemy się przyznać sami przed sobą, te wszystkie emocje, pragnienia, to co każe nam czasem wziąć kamienie do rąk. Kamienie słów, które ranią bardziej niż te prawdziwe, kamienie gestów odrzucenia, kamienie braku miłości.

Spróbujmy spojrzeć na swoje dłonie, zanim staniami przed Jezusem, jaki kamień mamy w ręku i po co go trzymamy?

Może Ci się wydaje, że wszystko jest w porządku, że masz prawo rzucić. Przecież tak wielu ludzi źle postępuje, więc nie można tego ukrywać i trzeba to piętnować. Nie mogę ukrywać tego co widzę - prawdy?

Najczęściej jednak nie chodzi mi o prawdę, ale o to, że trzymając kamienie: obmowy, oskarżeń, ocen, mogę poczuć się lepszy, chociaż wcale taki nie jestem. Czy nie nazbyt często wspominamy, roztrząsając w myślach dawne rzeczy. Nie mając odwagi przyjąć tego, co nowe, odrzucając kamienie, kierować się logiką miłości, nowego przykazania.

Ks. Maciej Czaplinski

Zasłonięty krzyż – symbol żalu i pokuty grzesznika.

Zwyczaj zasłaniania krzyża w Kościele w Wielkim Poście jest ściśle związany ze średniowiecznym zwyczajem zasłaniania ołtarza. Począwszy od XI wieku, wraz z rozpoczęciem okresu Wielkiego Postu, w kościołach zasłaniano ołtarze tzw. sukmem postnym. Było to nawiązanie do wieków wcześniejszych, kiedy to nie pozwalano patrzeć na ołtarz i być blisko niego publicznym grzesznikom. Na początku Wielkiego Postu wszyscy uznawali prawdę o swojej grzeszności i podejmowali wysiłki pokutne, prowadzące do nawrócenia. Zasłonięte ołtarze, symbolizujące Chrystusa miały o tym ciągle przypominać i jednocześnie stanowiły post dla oczu. Można tu dopatrywać się pewnego rodzaju wykluczenia wiernych z wizualnego uczestnictwa we Mszy św. Zasłona zmuszała wiernych do przeżywania Mszy św. w atmosferze tajemniczości i ukrycia.

Krzyż

Wielki Post to czas, w którym Kościół szczególną uwagę zwraca na krzyż i dzieło zbawienia, jakiego na nim dokonał Jezus Chrystus. Krzyże z postacią Chrystusa znane są od średniowiecza (wcześniej były wysadzane drogimi kamieniami lub bez żadnych ozdób). Ukrzyżowanego pokazywano jednak inaczej niż obecnie. Jezus odziany był w szaty królewskie lub kapłańskie, posiadał koronę nie ciemnową, ale królewską, i nie miał znamion śmierci i cierpienia fizycznych (ta maniera zachowała się w tradycji Kościołów Wschodnich). W Wielkim Poście konieczne było zasłanianie takiego wizerunku (Chrystusa triumfującego), aby ułatwić wiernym skupienie na męce Zbawiciela. Do dzisiaj, mimo, iż Kościół zna figurę Chrystusa umęczonego, zachował się zwyczaj zasłaniania krzyży i obrazów.

Współczesne przepisy kościelne z jednej strony postanawiają, aby na przyszłość nie stosować zasłaniania, z drugiej strony decyzję pozostawiają poszczególnym Konferencjom Episkopatu. Konferencja Episkopatu Polski postanowiła zachować ten zwyczaj od 5 Niedzieli Wielkiego Postu do uczczenia Krzyża w Wielki Piątek.

Zasłona

Już *Consuetudines* (Księga zasad opactwa benedyktyńskiego w Farfie - Włochy, ok. 1000 r.) wspominają zwyczaj zawieszania przed ołtarzem w czasie Wielkiego Postu zasłony koloru czarnego lub fioletowego, zwanego *velum quadragesimale* (*Fastentuch*, *Fastlaken*, *Hungertuch*, *Kummertuch*, *Schmachtlappen*). Zasłona ta wykonana była z tkaniny (lnu lub jedwabiu) haftowana, drukowana lub malowana, często dwuczęściowa, zdobiona cyklem scen (w formie kasetonów lub siatki obrazów), które przedstawiały historię zbawienia od stworzenia do końca świata, bądź motywami zwierzęcymi, roślinnymi lub innymi.

Zawieszana w łuku chóru kościoła przed ołtarzem już w Środę Popielcową (od XVIII wieku ołtarze zasłaniano tylko podczas dwóch ostatnich tygodni, czyli na okres pasyjny), wisiała do komplety (modlitwy na zakończenie dnia) Środy Wielkiego Tygodnia. Gdy w Pasji czytane były słowa: *et velum templi scissimum est medium* („a zasłona świątyni rozdarta się na dwoje z góry na dół” - Mt 27, 51; Mk 15, 38), opuszczano wtedy zasłonę na dół.

Stąd powiedzenie *Das Fastentuch ist gefallen* oznaczało koniec Wielkiego Postu. Usunięcie zasłony postnej przed Wigilią Paschalną uświadamiało wiernym, że Chrystus nieokryty znów w swojej Boskiej chwale stoi przed człowiekiem, że otworzył niebo i usunął ociemniałość serca, przeskadzającą mu zrozumieć tajemnicę Jego cierpienia.

Zwyczaj zasłony postnej - niejednolity w swoim rozwoju - zmienił się na skutek teologicznych przesłanek. Gdy w okresie gotyku mocy nabierała chęć oglądania misterium, a co za tym idzie - Sakramentu Ołtarza, powstawały monstrancje dla Eucharystii oraz relikwiarze i ostensoria dla relikwii. Ściany oddzielające prezbiterium od reszty Kościoła, na których miejscu później stały balaski, ograni czające wgląd w prezbiterium, zaczęły zani kać, podobnie jak i zasłony postne. Jednal proces ten był dość długi w czasie.

Najpierw zasłony te nabierały mniejszych rozmiarów i były zawieszane w taki sposób, by nie ograniczać widoczności Najświętszego Sakramentu. Szczyt swojego rozwoju osiągnęły one na przełomie XIV i XV wieku w Niemczech, Francji, Włoszech, w Hiszpanii oraz Anglii. Do najważniejszych przykładów wspomnianych zasłon należą: *Hungertuch* z *Kapfenberg* (ok. 1390 r.); *Hungertuch* z *Gurk* (1458 r.); *Virgener Fastentuch* (1598 r.); *Hungertuch* z *Freiburga* (1612 r. - największy).

Zwyczaj zasłon postnych przeszedł z klasztorów (prawdopodobnie żeńskich) przez kolegiaty i katedry do kościołów parafialnych. Z czasem pozostał tylko w Westfalii (Niemcy) i w katedrze we Freiburgu. W Westfalii przeżył on w XVI i XVII wieku nowe ożywienie. Od XVII wieku, już na coraz mniejszych zasłonach, pojawia się motyw cierpienia Jezusa. W okresie baroku rozprzestrzenia się zwyczaj trzech zasłon - z *Biczowaniem*, *Ukrzyżowaniem* i *Ciemniem Ukoronowaniem*. Ostatni rozkwit rozwoju przeżyły one w XIX wieku w krajach alpejskich.

Po Soborze Watykańskim II akcja charytatywna biskupów niemieckich „*Misereor*” ożywiła ten zwyczaj w 1976 r. Co dwa lata artyści z różnych stron świata przygotowują nową zasłonę postną, której kopie w czasie Wielkiego Postu w wielu kościołach znajdują swoje miejsce, by posłużyć do medytacji, a zbiórki pieniężne, zbierane w tym czasie, przekazywane są biednym i potrzebującym w innych rejonach świata.

Z kolei zwyczaj zasłaniania krzyży i obrazów jest nieco późniejszy, gdyż pochodzi z XIII wieku.

BOŻENA SZTAJNER

Istnieją różne próby wyjaśnienia tego zwyczaju. W jednym z *Mszałów* wydanych przed Soborem Watykańskim II znajdujemy objaśnienie, iż zwyczaj ten chce podkreślić wyniszczenie Chrystusa. Czasami spotyka się popularne tłumaczenie zwyczaju zasłaniania krzyża, nawiązujące do Ewangelii wg. św. Jana, czytanej w tym okresie, mówiącej o wyjściu Jezusa ze świątyni i ukryciu się. Zmierzają w tym wszystkim do tego, aby obraz Ukrzyżowanego mocniej wbił się w pamięć i serce.

Trzeba także pamiętać, że dawne krzyże często nie posiadały korpusu Chrystusa, lecz były zdobione cennymi kamieniami. W okresie rozważania *Męki Pańskiej* należało więc zasłonić wszelkie bogactwo i znaki tryumfu, gdyż jest to czas postu i umartwienia.

Chyba najbardziej sugestywne wyjaśnienie idei zasłaniania krzyży i obrazów dał abp Antoni Nowowiejski: zasłona ta była symbolem żalu i pokuty, jakim grzesznik poddać się powinien, aby mu wolno było znowu podnieść oczy na Majestat Boski, którego Oblicze nieprawościami swymi niejako sobie przysłonił; wyobraża sobie ponizienie Chrystusa, zakrywające chwałę Jego Bóstwa i czyniące Go Żydom zgorznięciem a poganom głupstwem, aby w zamartwychwstaniu, na kształt zasłony przedarte, objawiły ukrytą za nimi jasność i moc Boga Wcielonego.

Ks. Paweł Staniszewski
Przedruk artykułu
z *Niedzieli łowickiej* 11/2005

Źródło:

<https://www.niedziela.pl/artykul/39224/nd/>

Nabożeństwo Pierwszych śród miesiąca do Przczystego Serca św. Józefa.

W tradycji Kościoła znane są różne formy pobożności odnoszące się do świętych. Szczególne miejsce zajmuje w nich św. Józef - patron Kościoła katolickiego, robotników, Opiekun Zbawiciela i patron dobrej śmierci. **6 kwietnia br. po Mszy św. o godz. 17.00 w naszej parafii odprawimy nabożeństwo do Przczystego Serca św. Józefa.**

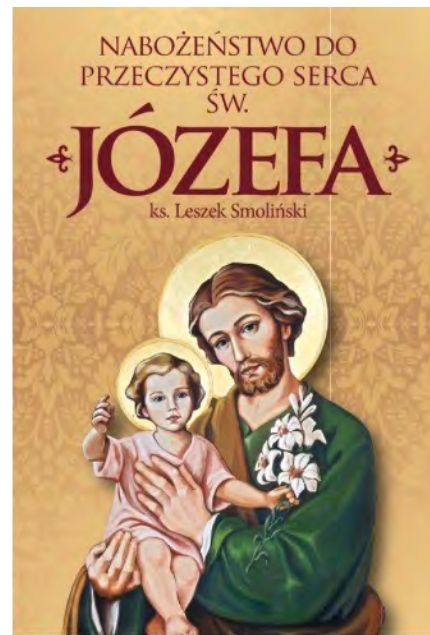
Kościół w swojej pobożności czci trzy szczególne serca: Serce Jezusa nazywamy najświętszym, Serce Maryi niepokalanym, w odniesieniu zaś do św. Józefa mówimy o szukaniu wstawiennictwa jego Przczystego Serca. Św. Józef – człowiek milczenia i marzeń, ojcowskim sercem umiłował Jezusa. On jako „cień Ojca niebieskiego” obcował na co dzień z tajemnicą ukrytą od wieków, która objawiła się w pełni czasów. Wraz z Maryją ofiarował Dziecię Jezus Panu i ze zdumieniem wysłuchał prorocstwa Symeona, które zapowiadało przyszłe cierpienia Zbawiciela, podjęte dla dobra całego rodzaju ludzkiego.

Nabożeństwo za wstawiennictwem św. Józefa jest odpowiedzią i dopełnieniem Bożych zamiarów z ostatniej wizji fatimskiej z 13 października 1917 roku (Józef z Dzieciątkiem Jezus ukazał się wówczas w obecności Maryi

i trzykrotnie pobłogosławił światu) oraz późniejszych objawień siostry Łucji w Pontevedra, gdzie została pouczona o nabożeństwie pierwszych sobót miesiąca. Jest to wynagrodzenie Niepokalanemu Sercu Maryi przez Przczyste Serce Józefa.

W Polsce nabożeństwo to szerzy od 1995 roku Wspólnota św. Józefa. Istotą nabożeństwa do Przczystego Serca św. Józefa jest Komunia Święta wynagradzająca przez pięć pierwszych śród miesiąca oraz rozważanie i modlitwa w jedności Trzech Serc: Jezusa, Maryi i Józefa. Przymierze miłości owych Trzech Serc przedstawia tajemnicę przymierza Trójjedynego Boga z ludźmi i jest konieczne w duchowym dziele nowej ewangelizacji

Nabożeństwo posiada zgodę do prywatnego odmawiania Kurii Biskupiej Warszawsko-Praskiej z dnia 20.05.2019 r., nr 717(K)2019.

ks. Leszek Smoliński,
Nabożeństwo do Przczystego serca św. Józefa, Dom Wydawniczy Rafael, Kraków 2021, ss.72.

Wiara i rozum – cd.

ROZDZIAŁ VI WZAJEMNE ODDZIAŁYWANIE TEOLOGII I FILOZOFII Nauka wiary a wymogi rozumu filozoficznego

70. Doświadczenie spotkania i konfrontacji z kulturami stało się udziałem Kościoła od samego początku głoszenia Ewangelii. Polecenie pozostawione uczniom przez Chrystusa, aby docierali wszędzie, «aż po krańce ziemi» (Dz 1, 8), przekazując prawdę przez Niego objawioną, bardzo prędko pozwoliło chrześcijańskiej wspólnoty przekonać się o powszechności głoszonego orędzia i zetknąć się z przeszkodami, jakie wynikały z różnic kulturowych. Fragment z listu św. Pawła do chrześcijan Efezu pozwala w dużej mierze zrozumieć, w jaki sposób pierwotna wspólnota starała się rozwiązać ten problem. Píše Apostoł: «Ale teraz w Chrystusie Jezusie wy, którzy niegdyś byliście daleko, staliście się bliscy przez krew Chrystusa. On bowiem jest naszym pokojem. On, który obie części [ludzkości] uczynił jednością, bo zburzył rozdzielający je mur» (2, 13-14).

W świetle tego tekstu zakres naszej refleksji rozszerza się i ogarnia także przemianę, jaka dokonywała się w poganach po przyjęciu wiary. W obliczu skarbów zbawienia, dokonanego przez Chrystusa, upadają bariery dzielące różne kultury. Obietnica złożona przez Boga w Chrystusie zyskuje teraz wymiar uniwersalny: nie jest już zamknięta w granicach jednego narodu, jego języka i obyczajów, ale zostaje udzielona wszystkim jako dziedzictwo, z którego każdy może swobodnie czerpać. Wszyscy ludzie, wywodzący się z różnych krajów i trady-

cji, zostają powołani w Chrystusie do udziału w jedności rodziny dzieci Bożych. To Chrystus pozwala dwóm narodom stać się «jednym». Ci, którzy byli «dalecy», stali się «bliscy» dzięki nowej rzeczywistości, ustanowionej przez misterium paschalne. Jezus obala mury podziął i zaprowadza nie znaną dotąd i doskonałą jedność przez uczestnictwo w Jego tajemnicy. Ta jedność jest tak głęboka, że Kościół może mówić za św. Pawłem: «nie jesteście już obcymi i przychodniami, ale jesteście współobywatelami świętych i domownikami Boga» (Ef 2, 19).

W tym jakże prostym stwierdzeniu zawarta jest wielka prawda: ze spotkania wiary z różnymi kulturami zrodziła się w praktyce nowa rzeczywistość. Kultury, jeśli są głęboko zakorzenione w ludzkiej naturze, odznaczają się typową dla człowieka otwartością na wymiar uniwersalny i na transcendencję. Są to zatem różne drogi wiodące do prawdy, niewątpliwie przydatne człowiekowi, jako że ukazują mu wartości, dzięki którym jego życie staje się coraz bardziej ludzkie⁹⁴. Ponadto kultury, jeśli odwołują się do wartości dawnych tradycji, kryją w sobie — choćby w sposób pośredni, co nie znaczy mniej realny — odniesienie do znaków obecności Boga w przyrodzie, co widzieliśmy już wcześniej, mówiąc o pismach mądrościowych i o nauczaniu św. Pawła.

71. Pozostając w ścisłym związku z ludźmi i z ich historią, kultury podlegają takiej samej

dynamice, jaka występuje w dziejach człowieka. Człowiek jest jednocześnie dzieckiem i ojcem kultury, w której żyje. We wszystkie przejawy swego życia wnosi coś, co odróżnia go od reszty stworzenia: nieustanne otwarcie na tajemnicę i nieugaszone pragnienie wiedzy. W konsekwencji każda kultura kryje w sobie i wyraża dążenie do jakiejś pełni. Można zatem powiedzieć, że w samej kulturze zawarta jest możliwość przyjęcia Bożego Objawienia.

Również sposób, w jaki chrześcijanie przeżywają swoją wiarę, jest przeniknięty przez kulturę otaczającego ich środowiska. Z kolei sam sposób przeżywania wiary stanowi również jeden z czynników, które stopniowo kształtują cechy tej kultury. W każdą kulturę chrześcijańską wnoszą niezmienną prawdę Boga, którą On sam objawił w dziejach i w kulturze określonego narodu.

Ewangelia głoszona w różnych kulturach domaga się wiary od tych, którzy ją przyjmują, ale nie przeskadza im zachować własnej tożsamości kulturowej. Nie prowadzi to do żadnych podziałów, ponieważ cechą wyróżniającą społeczność ochrzczonych jest powszechność, która potrafi przyjąć każdą kulturę, wspomagając rozwój tych jej elementów, które pośrednio prowadzą ją do pełnego wyrażenia się w prawdzie.

Ewangelia nie przeciwstawia się danej kulturze, to znaczy w spotkaniu z nią nie chce pozabawiać jej właściwych dla niej treści ani narzucać jej obcych, niezgodnych z nią form. Przeciwnie, orędzie głoszone przez chrześcijanina w świecie i w różnorodności kultur stanowi prawdziwą formę wyzwolenia od wszelkiego nieładu wprowadzonego przez grzech, a zarazem powołania do pełni prawdy.

*Fragmenty Encykliki JP II
Ciąg dalszy w natępnym numerze Klimatów*

V Niedziela Wielkiego Postu – 3 kwietnia 2022 r.

- Nabożeństwo Gorzkich Żali zostanie odprawione dziś o godz. 17.00. Po nabożeństwie modlić się będziemy za zmarłych polecanych w wypominkach rocznych.
- Nabożeństwo Drogi Krzyżowej w naszym kościele odprawiane jest w każdy piątek Wielkiego Postu w następujących godzinach: o 12.30. – dla dorosłych, o 16.30. – dla dzieci oraz o 18.30. – dla dorosłych, młodzieży, studentów i młodzieży pracującej.
- Dzisiaj rozpoczynamy parafialne rekolekcje wielkopostne. Nauki głoszone są na każdej Mszy św. W poniedziałek 4 i wtorek 5 kwietnia druga Msza św. wieczorna będzie odprawiana o godz. 19.00., a nie jak zwykle o godz. 18.00. Rekolekcje poprowadzi ks. Rafał Urbiak. Serdecznie zapraszamy.
- W poniedziałek 4 kwietnia br. o godz. 19-stej odprawimy Mszę Świętą Wotywną o Duchu Świętym. Po Mszy odmówimy litanie do Ducha Świętego.
- We wtorek, 5 kwietnia br., modlimy się w intencji dzieci. Modlitwę rozpoczniemy o godz. 18.30. Msza św. w intencji dzieci zwłaszcza tych, które odeszły od Boga i Kościoła i ich rodziców zostanie odprawiona o godz. 19.00.
- We środę 6 kwietnia br. po Mszy św. o godzinie 17.00 odprawimy nabożeństwo pierwszych śród miesiąca do Przeczystego Serca św. Józefa.
- W tym tygodniu, 7 kwietnia przypada I czwartek miesiąca. Msza św. wotywna o Chrystusie Najwyższym i Wiecznym Kapłanie zostanie odprawiona o godz. 17.00. a po Mszy św. Koronka do Miłosierdzia Bożego. W tym dniu, w sposób szczególny, modlimy się o powołania kapłańskie i zakonne.
- W Niedzielę Palmową u naszych ministrantów będzie można nabyć palmy i wodę święconą, wspierając w ten sposób fundusz ministrancki.
- Zapraszamy wszystkich chętnych do śpiewania Ciemnej Jutrznii w Wielki Piątek i w Wielką Sobotę. Nauka śpiewu w każdą niedzielę zaraz po nabożeństwie Gorzkich Żali w Kanonii. Przypominamy, że Ciemna Jutrznia jest modlitwą brewiarzową o specjalnej, dostosowanej do dni Triduum treści. Jest ona wyrazem naszego czuwania z Chrystusem, a zarazem oczekiwaniem na Jego zmartwychwstanie.
- Zapraszamy dziewczynki i chłopców do udziału w procesji rezurekcyjnej w Niedzielę Wielkanocną o godz. 6 rano. Dla każdego znajdzie się odpowiednia funkcja. Chętne dzieci mogą zgłaszać się do sióstr katechetek.
- Przed kościołem prowadzimy zbiórkę ofiar na paczki świąteczne dla najuboższych rodzin z naszej parafii.
- Caritas Archidiecezji Warszawskiej tradycyjnie już, w okresie Wielkiego Postu, rozprowadza świece Wielkanocne. Środki uzyskane z tego tytułu przeznaczane są na potrzeby najuboższych dzieci. Świece Caritas można nabyć przed kościołem.
- Zachęcamy do przekazania 1% podatku na rzecz fundacji parafialnej „Fundacja Ecclesia Villanovensis”. Darmowy program do rozliczania podatku jest dostępny na stronie internetowej parafii.
- Członkowie Kół Żywego Różańca podczas zbiórki przeprowadzonej w dwie ostatnie niedziele zebrali 2700 PLN na kwiaty do Grobu Pańskiego. Wszystkim ofiarodawcom składamy serdeczne Bóg zapłać.
- Koła Żywego Różańca zapraszają na codzienną modlitwę różańcową w intencji

pokoju na świecie a zwłaszcza w Ukrainie. Modlitwę w kościele prowadzą poszczególne grupy parafialne wg grafiku poniżej.

16 Wraz z Centrum Kultury Wilanów zapraszamy na koncert muzyki pasyjnej w wykonaniu Izabeli Kopeć z zespołem kwintetu smyczkowego, który odbędzie się o godz. 16.00.

17 Miłosiememu Bogu polecamy zmarłych w ostatnim miesiącu naszych parafian:

- śp. Apolonie Adamczyk,
- śp. Jadwigę Molenda,
- śp. Wandę Irenę Prokopiuk,
- śp. Kalinę Annę Mamont-Cieśla,
- śp. Bogusława Mirosława Kalinowskiego,
- śp. Andrzeja Piaseckiego.

Wieczny odpoczynek racz im dać Panie a światłość wiekuista niechaj im świeci. Niech odpoczywają w pokoju wiecznym. Amen

Rozlicz PIT i przekaz 1% podatku na parafialną „Fundację Ecclesia Villanovensis” numer KRS: 0000331641

Przekaz Twój 1%

e-pity 2021 URUCHOM

MODLITWA RÓŻAŃCOWA
w intencji pokoju na świecie i nawrócenia Rosji

- Pon. 16.30 - Koła Żywego Różańca
- Wt. 16.30 - Odnowa w Duchu Świętym
- Śr. 16.30 - Miłosierdzie Boże
- Czw. 16.30 - Męski Różaniec
- Pt. 12.30 - Legion Maryi
- Sob. 11.30 - Koła Żywego Różańca
- Ndz. 14.00 - Wspólnoty parafialne

Intencja różańcowa
Kół Żywego Różańca

13.03.-10.04.2022

Modlmy się o pokój na świecie, a szczególnie na Ukrainie oraz prosimy Maryję, aby przyniosła otuchę wszystkim ofiarom wojny.

Rzymskokatolicka Parafia pw. św. Anny w Wilanowie

ul. Kolegiacka 1, 02-946 Warszawa
tel./fax 22 842 18 01
(tel. czynny w godzinach pracy kancelarii)

Kancelaria czynna:
pn., śr., pt. - godz. 16.00 - 19.00
wt., czw. - godz. 8.00 - 11.00

BNP Paribas Bank Polska SA
- Oddział w Warszawie,
ul. Konstancińska 2, 02-942 Warszawa
Nr rachunku:
87 1600 1374 1846 8491 8000 0001

www.parafiawilanow.pl
e-mail: kancelaria@parafiawilanow.pl
Facebook: @ParafiaWilanowAnna

Redakcja: ela.wrotek@gmail.com

Wydawca: Fundacja Ecclesia Villanovensis.

